

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohèlet 3, 1)
XXIXè Diumenge — 2026 — Núm. 382

In fraganti

Activo avui la meua lògica matemàtica. Deixant de banda el record que m'evoca a la meua economia, o a l'assignatura totxo del meu recorregut acadèmic. Una lògica que m'ajuda a endreçar les coses, a posar diferents variables en joc i organitzar-les, a relacionar-les a través de diferents operacions. Penso ara en una de les moltes disjuntives en les que la vida em té ocupat. Em disposo a relacionar aquestes variables en qüestió: fer una cosa o fer-ne una altra? Les contemplo, una i altra. Miro com posar-les en joc. Cerco quin signe m'ajudarà a interrelacionar-les millor, quina operació matemàtica hi aplico. No sempre serà el signe més evident, ni el més esperat o desitjat. Tinc clar que es tracta de disjuntiva: una o altra, incompatibles. Cerco quina serà la millor correlació numèrica que permeti salvar les premises que hi entren en joc. M'adono que suma i multiplicació juguen exponencialment a favor de les variables. Que la resta i divisió minven. Em disposo a jugar-hi.

Encara goso emprar un altre element en joc, més enllà de lògica matemàtica. Hi introdueixo l'astúcia. Em permet cercar una alternativa que potser salva la disjuntiva. Passo de l'una "o" altra, a contemplar la possibilitat d'una "i" altra. Però com?

Amb aquesta astúcia, llegeixo ara [Mt. 22, 15-21](#). M'adono de quines són les variables que se li proposen a Jesús. Les trasllado al meu temps, a les disjuntives que ara ocupen el meu cap. Les presento davant del Senyor: faig això o allò altre? També les hi presento salvant la disjuntiva: és possible fer això “i” allò altra? Com? En el “com” hi poso astúcia. Imagino l'escenari: el rostre de Jesús davant la pregunta sobtada. Se'm fa un rostre un xic sorneguer, disposat a donar una resposta de “salt per alt” quan és sorprés “in fraganti”.

Demano el meva mirada “salt per alt” davant les disjuntives d'in fraganti de la setmana que tinc per davant.

ERES

Dices, 'ven a mí'.

*Yo me resisto, pregunto,
quiero plantear un calendario,
un precio, una tasa.*

*Hasta que bajo los brazos,
abandono las pegas
y me fío de tu llamada.*

*Entonces descubro quién eres.
Eres espacio seguro
donde me sé en casa.*

*Eres mi tierra,
mi descanso, mi paga,
el abrazo que me envuelve,
la caricia que me sana.*

*Eres palabra
que ofrece un camino
y eres silencio que calma.
Eres fuerza sin violencia,
fiesta sin ausentes,
bienaventuranza.*

*Eres, en mi luto, danza,
en la paz, refugio,
en la noche, llama.*

Eres en mi nada, todo.

Tú eres mi única batalla.

“Eres”
Agnes Choir

Avui agraeixo especialment l'efecte “suma” de tants moments de pregària: la suma de temps, hores, persones, comunitats, religions i creences diferents. Sento la força de la suma que sosté el món tan convuls que habitem. Prenc consciència que l'estat del món és sostingut per la força de la pregària. Això em porta a seguir pregant sense defallir: Parenostre...